RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 242.728 van 19 oktober 2018
in de zaak A. 226.423/XIV-37.842

In zake: Dimitri DE CLERCQ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145 A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 oktober 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:
"1° het ministerieel bevel dd. 09-10-2018 tot voortzetting/hervatting van het werk n.a.v. een stakingsaanzegging in die zin dat de opdrachten gesteld in de bijlage moeten worden uitgevoerd door de personeelsleden van de geïntegreerde politie die onder de algemene directie bestuurlijke politie vallen en tewerkgesteld zijn bij DGA/DAS en DGA/FERES.
2° de individuele kennisgeving van het ministerieel bevel tot voortzetting/hervatting van het werk n.a.v. een stakingsaanzegging en van de nominatieve aanwijzing van verzoeker in uitvoering van het ministerieel bevel en dit volgens de ter zake voorziene dienstplanning, besluit van 10 oktober 2018".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2018, om 10.30 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert de Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tewerkgesteld als hoofdinspecteur van politie bij de federale politie, namelijk bij de directie openbare veiligheid van de Algemene directie bestuurlijke politie (hierna: DGA/DAS).

3.2. Op 21 september 2018 dienen het VSOA, het ACV en het NSVP, met toepassing van artikel 126, §2, van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: de WGP) een stakingsaanzegging in voor de periode van 12 oktober 2018 om 23:59 uur tot 22 oktober 2018 om 07:01 uur. De stakingsaanzegging geldt voor het personeel van de federale politie dat is betrokken bij het beheer van

de migratiestromen. De ACOD heeft op 1 oktober 2018 eveneens een stakingsaanzegging ingediend “betreffende de leden van de federale politie die tewerkgesteld zijn in het Administratief Centrum Transmigranten 127*bis* gelegen in Steenokkerzeel”. Die stakingsaanzegging loopt voor de periode van 12 oktober 2018 om 07:00 uur tot 26 mei 2019 om 23:59 uur.

3.3. Op 5 oktober 2018 richt de vice-eerste minister, minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken een brief naar de voorzitters van de vier genoemde vakorganisaties waarbij hij hen “voorafgaandelijk in[licht] dat [hij], overeenkomstig artikel 126, § 2, WGP en de artikelen 2 tot en met 5 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 ‘tot bepaling van de opdrachten door de federale politie uit te voeren bij toepassing van artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ [hierna: het ministerieel besluit van 4 januari 2002], na overleg met de minister van Justitie […], gedurende de periode van de stakingsaanzeggingen, het voornemen [heeft] om de personeelsleden van de federale politie tewerkgesteld bij DGA/DAS, CG/CIK’s en DGA/FERES het bevel te geven het werk voort te zetten of te hervatten en uitvoering te geven aan de artikelen 2 tot 5 van voornoemd ministerieel besluit in die zin dat de opdrachten, vermeld in bijlagen 1, 2 en 3 moeten worden uitgevoerd.”

De minister deelt nog mee dat hij het voornemen heeft de maatregelen te laten ingaan vanaf 12 oktober 2018 om 07:00 uur en de opmerkingen van de organisaties verwacht ten laatste op 9 oktober 2018 om 12:00 uur.

3.4. De bijlagen 1 tot 3 waarnaar in de *sub* 3.3 bedoelde brief wordt verwezen, vermeldt, met toepassing van de artikelen 2 tot 5 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002, per entiteit, de opdrachten die door de betrokken personeelsleden moeten worden uitgevoerd. Bijlage 1 betreft de door de personeelsleden van de CG/CIK’s te vervullen opdrachten, bijlage 2 heeft

betrekking op de opdrachten van DGA/DAS en bijlage 3, tot slot, wijst de opdrachten van DGA/FERES aan.

3.5. Bij het *sub* 3.3 genoemde schrijven aan de voorzitters van de vakorganisaties is nog een bijlage gevoegd. Het betreft een schrijven van de vice-eerste minister, minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken gericht aan de minister van Justitie, dat door de eerstgenoemde is ondertekend op 5 oktober 2018 en door de laatste nog diezelfde dag "ter bevestiging". Dat schrijven luidt:

> "Mijnheer de Minister,
> Waarde Collega,
> Momenteel zijn er stakingsaanzeggingen lopende uitgaande van het VSOA, het ACV en het NSPV geldig voor de personeelsleden tewerkgesteld bij DGA/DAS, CG/CIK's en DGA/FERES voor de periode van 12-10-2018, 23:59u tot 22-10-2018, 07:01u en van de ACOD geldig voor de personeelsleden tewerkgesteld bij DGA/DAS, CG/CIK's en DGA/FERES voor de periode van 12-10-2018 om 07:00u tot 26-05-2019 om 23:59u.
> Om een minimale dienstverlening aan de bevolking te verzekeren, heb ik dan ook het voornemen om, in uitvoering van artikel 126, § 2, WGP en van de artikelen 2 tot en met 5 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 tot bepaling van de opdrachten door de federale politie uit te voeren met toepassing van artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, te bevelen om de opdrachten, vermeld in de bijlagen 1, 2 en 3, in aanmerking te nemen die gedurende de volledige periode van de stakingsaanzegging door de personeelsleden tewerkgesteld bij DGA/DAS, CG/CIK's en DGA/FERES moeten worden uitgevoerd.
> Krachtens artikel 6 van het voornoemd ministerieel besluit van 4 januari 2002, zou ik vervolgens de Commissaris-generaal en de Directeur-generaal van DGA de opdracht willen geven om de daartoe nodige personeelsleden tewerkgesteld bij DGA/DAS, CG/CIK's en DGA/FERES die belast worden met de uitvoering van deze opdrachten, vermeld in bijlagen 1, 2 en 3, te laten aanwijzen.
> Gezien de verplichting tot overleg, overeenkomstig voornoemd artikel 126, § 2, en voor zover u mijn standpunt deelt, zou ik u dank weten om dit schrijven te willen ondertekenen en dagtekenen om te bevestigen dat het overleg effectief heeft plaatsgevonden en uw akkoord in deze materie te bevestigen.
> Hoogachtend,
> […]"

Ook bij dit schrijven zijn drie bijlagen gevoegd. Het betreft dezelfde bijlagen als deze vermeld *sub* 3.4 waarin de opdrachten zijn aangewezen waarin moet worden voorzien en waartoe personeel kan worden opgevorderd.

3.6. De vakorganisaties delen hun aanmerkingen mee op 9 oktober

2018. Zij betwisten onder meer dat aan het noodzakelijkheidsvereiste is voldaan en achten de door artikel 126, § 2 WGP voorgeschreven voorwaarden niet vervuld.

3.7. Met een schrijven van 9 oktober 2018 verleent de minister van Binnenlandse Zaken aan de directeur-generaal van de Algemene directie van de bestuurlijke politie het volgende bevel:

> "Mijnheer de Directeur-generaal,
>
> Gelet op de voormelde ingediende stakingsaanzeggingen beveel ik, overeenkomstig artikel 126 §2 van de WGP en de artikelen 2 tot en met 5 van voornoemd ministerieel besluit, na overleg met de minister van Justitie, om gedurende de volledige periode van de stakingsaanzegging (van 12-10-2018 om 07:00 uur tot 26-05-2019 om 23:59 uur), het werk voort te zetten of te hervatten en uitvoering te geven aan de artikelen 2 tot 5 van voornoemd ministerieel besluit in die zin dat de opdrachten in bijlage moeten worden uitgevoerd door de personeelsleden van de geïntegreerde politie die onder u ressorteren en tewerkgesteld zijn bij DGA/DAS en DGA/FERES.
>
> Krachtens artikel 6 van voornoemd ministerieel besluit, geef ik u opdracht, in uw hoedanigheid van directeur-generaal van de Bestuurlijke Politie, om de daartoe nodige personeelsleden die ander u ressorteren, tewerkgesteld zijn bij DGA/DAS en DGA/FERES en belast worden met de uitvoering van de opdrachten vermeld in bijlagen, nominatief te laten aanwijzen."

Deze brief bevat twee bijlagen, met name de lijst van uit te voeren opdrachten wat de DGA/DAS betreft en deze wat de DGA/FERES betreft (zie *supra*, punt 3.4).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.8. Met een dienstnota van 9 oktober 2018 gericht aan DGA/DAS en DGA/DAS/FERES, na verwijzing naar de beide stakingsaanzeggingen en het ministerieel bevel, vraagt de directeur-generaal van de Algemene directie bestuurlijke politie de personeelsleden kennis te geven van het feit dat zij gevorderd zijn en dit voor elke opdracht die hen wordt toegekend op de dienstplanning. Bij de dienstnota zijn de twee bijlagen gevoegd, met name (1) de aangewezen opdrachten wat DGA/DAS en DGA/FERES betreft en (2) het formulier waarmee de individuele kennisgeving moet gebeuren.

3.9. Op 11 oktober 2018 neemt verzoeker kennis van de individuele kennisgeving die op hem betrekking heeft. Het document luidt:

> "Gelet op de stakingsaanzegging voor de periode van 12-10-2018, 23:59u tot 22-10-2018, 07:01u (stakingsaanzegging lopende uitgaande van het VSOA, het ACV en het NSPV) en voor de periode van 12-10-2018 om 07:00u tot 26-05-2019 om 23:59u (stakingsaanzegging lopende uitgaande van de ACOD), waarbij de mogelijkheid tot staking in het vooruitzicht werd gesteld;
>
> Gelet op artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna genoemd 'de wet');
>
> Gelet op de artikelen 2 tot en met 5 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 tot bepaling van de opdrachten uit te voeren met toepassing van artikel 126, §2, van de wet,
>
> Wordt u ter kennis gebracht dat:
>
> De minister van Binnenlandse Zaken het bevel heeft gegeven dat het werk zal worden voortgezet, desgevallend hervat, van 12-10-2018 T.07.00 tot en met 26-05-2019 T.23.59, met het oog op de uitvoering van de volgende opdrachten:
>
> DGA/DAS
>
> - de permanentie-diensten (3de operator);
> - de operationele coördinatie- en planificatiedienst;
> - het administratief en logistiek beheer van de gespecialiseerde en niet-gespecialiseerde teams;
> - het uitvoeren, door samengestelde eenheden, van de gecoördineerde proactieve en reactieve opdrachten van genegotieerd beheer van de publieke ruimte;
> - de essentiële gespecialiseerde opdrachten mbt. het genegotieerd beheer van de publieke ruimte waarborgen (sproeiwagens, politie te paard, lock-on, overbrenging gevangenen begeleiden, Matta, PC Mob, bewijs-, video- en attestatieteams, CamMob);
> - het goed functioneren van het CAT-centrum voor transmigranten in Steenokkerzeel te waarborgen.
>
> DGA/FERES
>
> - de opdrachten van de federale interventiereserve waarborgen;
> - de beveiliging van het Kwartier De Witte De Haelen (Procom) waarborgen.
>
> 1. De Directeur-generaal van de Algemene directie van de bestuurlijke politie wijst u, in uitvoering van dit bevel, aan, gedurende de periode vermeld onder punt 1, voor de uitvoering van één of meerdere van de bovenvermelde opdrachten en dit volgens de ter zake voorziene dienstplanning die u via de gebruikelijke communicatiekanalen ter kennis zal worden gebracht.
>
> Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat u verplicht bent gevolg te geven aan dit bevel, op straffe van tuchtrechtelijke maatregelen. Voor de personeelsleden van het operationele kader wordt de niet-naleving van dit bevel bovendien met correctionele straffen beteugeld (art. 126, §3, van de wet)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.10. Op 17 oktober 2018 wordt door de Directeur-generaal van de Algemene directie bestuurlijke politie een nominatieve lijst opgesteld “van het personeel DGA-DAS betrokken door de stakingsaanzegging “Transmigratie en functioneren van het administratief centrum 127bis” van 12 oktober 2018 t.e.m. 26 mei 2019 (13 pagina’s).

3.11. Op 17 oktober 2018 ontvangt verzoeker een nieuwe individuele kennisgeving.

IV. Uitbreiding van het voorwerp van de vordering

4. Verzoeker heeft de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 13 oktober 2018. Op 17 oktober 2018 wordt een nieuwe individuele kennisgeving van zijn opvordering aan verzoeker gedaan.

Verzoeker vraagt op de terechtzitting zijn vordering uit te breiden tot die nieuwe kennisgeving.

De nieuwe kennisgeving ter uitvoering van zijn nominatieve aanduiding door de directeur-generaal van de Algemene directie bestuurlijke politie op 17 oktober 2018 waarbij deze laatste uitvoering verleent aan het ministerieel vorderingsbevel, dit is de eerste bestreden beslissing, is daarmee onlosmakelijk verbonden. Bij eventuele schorsing van de eerste bestreden beslissing ontbeert de individuele kennisgeving de vereiste rechtsgrond. Het wordt niet betwist dat verzoeker bij de eerste wettige procedurele mogelijkheid om de uitbreiding van de vordering verzoekt. Uit het debat is gebleken dat de verwerende partij instemt met deze uitbreiding, zodat ze ontvankelijk is en huidige vordering tot schorsing tevens is gericht tegen de individuele kennisgeving van 17 oktober 2018.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Onder het kopje “Feiten en gegevens die het bevelen van de schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden” en het kopje “Feiten die het bevelen van de schorsing verantwoorden” zet verzoeker, samengevat, uiteen dat de voorliggende vordering bij uitstek dringend en noodzakelijk is ter vrijwaring van het stakingsrecht van verzoeker. Verzoeker wijst er op dat zijn opvordering en de nominatieve kennisgeving ervan geldt voor de periode die samenvalt met het ministerieel bevel, met name van 12 oktober 2018 tot 26 mei 2019 en dus actueel lopende zodat de beknotting van verzoekers stakingsrecht een feit is. De bestreden beslissingen hebben reeds uitwerking, zij het dat de dienstplanning die ten alle tijde kan wijzigen, concreet zal aanduiden wanneer verzoeker precies wordt ingezet. Eens de periode van de stakingsaanzegging is verstreken, kan niet langer worden gestaakt. De aantasting van verzoekers stakingsrecht, dat een basisrecht is, is definitief en berokkent hem een ernstig nadeel dat niet meer kan worden hersteld. Inbreuken op het bestreden bevel kunnen bovendien zowel tucht- als strafrechtelijk worden gesanctioneerd (*cfr*. artikel 126, § 3, WGP).

Beoordeling

7. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn

aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

8. Verzoeker is bij beslissing van de directeur-generaal van de Algemene directie van de bestuurlijke politie nominatief aangewezen en kan dus opgevorderd worden tot en met 26 mei 2019. Of verzoeker tijdens die periode effectief zal worden opgevorderd is afhankelijk van de dienstplanning, die onzeker is vermits die steeds gewijzigd kan worden. Gelet op de nominatieve aanduiding van verzoeker en het daaruit voortvloeiende rechtsgevolg, namelijk de mogelijkheid dat hij daadwerkelijk via de dienstplanning opgevorderd wordt, volstaat om de uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden, ook als er (nog) geen dienstplanning is die verzoeker het staken belet, net omdat deze dienstplanning steeds kan worden gewijzigd.

9. Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

VII. Ernst van de middelen

Enig middel

10. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “artikel 126 [WGP], onbevoegdheid, toepassing van art. 159 GW en schending van het basisrecht op staken. Alsook schending van art. 2, 4 en 6 van het MB van 04 januari 2002 tot bepaling van de opdrachten van de federale politie uit te voeren met toepassing van art. 126, §2 van de WGP”.

In wat als een eerste middelonderdeel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de minister met toepassing van artikel 126 , § 2, WGP de opdrachten waarvoor hij het bevel noodzakelijk acht vooraf aan de erin bedoelde vakorganisaties moet meedelen en dat dit een substantiële vormvereiste is. Wat de opdrachten van DGA/DAS betreft, zijn deze vermeld in de bijlage 2 bij de brief van 5 oktober 2018 waarmee de minister de voorafgaande mededeling heeft gegeven, en wat de opdrachten van FERES betreft, zijn deze vermeld in de bijlage 3. Deze opdrachten moeten opdrachten zijn waarvoor de inzet absoluut noodzakelijk is (noodzakelijkheidsvereiste) , wat bevestiging vindt in artikel 2 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002.

In een eerste *sub*onderdeel van het eerste onderdeel meent verzoeker dat de meegedeelde opdrachten te ruim gesteld zijn waardoor ze niet meer beantwoorden aan de vereiste van de noodzakelijke inzet. Het bevel is dubbel want onderverdeeld in DGA/DAS en DGA/FERES waar FERES geen afzonderlijke dienst of onderdeel van DGA is. Voor DGA/DAS meent verzoeker dat de (aangewezen) opdracht “het uitvoeren, door samengestelde eenheden, van de gecoördineerde proactieve en reactieve opdrachten van genegotieerd beheer van de publieke ruimte” neerkomt op de verplichting om ongeveer alle opdrachten inzake openbare ordehandhaving te moeten uitvoeren, daar waar artikel 4 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 voorziet dat het moet gaan om opdrachten die al aan de gang zijn of gepland zijn. Verder meent verzoeker dat de opdracht “het goed functioneren van het CAT-centrum voor transmigranten in Steenokkerzeel waarborgen” erop neerkomt dat de normale werking van dit centrum moet worden gegarandeerd, wat al evenmin beperkt is tot wat absoluut noodzakelijk is. Verzoeker acht zo artikel 126, § 2 WGP, alsook de artikelen 2 en 4 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 geschonden. Wat het luik DGA/FERES betreft, wijst verzoeker erop dat de federale interventiereserve (FERES) overeenkomstig de ministeriële omzendbrief GPI 44*ter* opgedragen is aan de leden van het federaal interventiekorps (CIK), ressorterend onder de commissaris-generaal, zodat deze opdracht onmogelijk aan leden van de DGA/DAS kan worden opgelegd. Minstens impliceert het waarborgen van de

opdrachten van de federale interventiereserve, dat alle taken en inzet volledig en te allen tijde moeten worden gewaarborgd, wat het stakingsrecht volledig uitholt. Verzoeker acht zo artikel 126, §2 WGP en artikel 2 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 geschonden.

In een tweede *sub*onderdeel voert verzoeker aan dat de periode waarvoor de opdracht is gegeven is, te ruim en/of te onbepaald is, waarbij de verwerende partij zich het recht voorbehoudt om verzoeker via de dienstplanning in te zetten op de momenten dat het haar zint. Zo verleent de overheid zichzelf de mogelijkheid om verzoeker *ad hoc* en naar willekeur zijn recht op staken te ontzeggen gedurende de hele periode van stakingsaanzegging. Verzoeker meent dat uit niets blijkt dat het absoluut noodzakelijk is om op te vorderen voor de ganse periode van de stakingsaanzegging. Indien zij wil opvorderen uit noodzaak om een concreet probleem het hoofd te bieden, dan dient zij minstens de juiste periode geconcretiseerd te kunnen aanduiden.

In een derde *sub*onderdeel van het eerste onderdeel, tot slot, doet verzoeker gelden dat de minister de opdrachten wel heeft meegedeeld, maar geen aantallen heeft bepaald. Verzoeker wijst erop, aldus anticiperend op het derde middelonderdeel, dat het overeenkomstig artikel 126, § 2 WGP de minister is die de personeelsleden aanwijst, en niet de commissaris-generaal of directeur-generaal. Verzoeker meent dat door het ontbreken van de aantallen in de voorafgaande mededeling aan de vakorganisaties, deze mededeling niet deugdelijk is omdat ze geen controle mogelijk maakt van de juiste balans tussen het vrijwaren van het openbaar belang en het stakingsrecht, zodat deze substantiële vormvereiste geschonden is

In wat als het tweede onderdeel van zijn enig middel kan worden beschouwd, zet verzoeker uiteen dat een schending van artikel 126, § 2 WGP voorligt omdat het bestreden bevel tot voortzetting of hervatting van de taken slechts kan worden opgelegd na overleg met de minister van Justitie. De werkwijze die de minister van Binnenlandse Zaken te dezen heeft gehanteerd

beantwoordt volgens verzoeker niet aan wat de wet voorschrijft, met name het hebben van overleg. Overleggen impliceert een gedachtewisseling. Dat is niet voorhanden wanneer de minister van Justitie een schriftelijke mededeling van de minister van Binnenlandse Zaken dag- en ondertekent ter bevestiging dat het overleg heeft plaatsgehad. Met verwijzing naar rechtspraak voegt verzoeker daaraan toe dat een daadwerkelijk overleg alleen maar kan blijken uit notulen die worden opgesteld van dergelijke vergadering “en dit naar analogie wat van tel is voor een collegiaal orgaan”. Hij stelt dat wat het noodzakelijk –voorafgaand- overleg betreft, de beide ministers een collegiaal orgaan vormen zodat hun overleg enkel kan blijken uit notulen die te dezen niet voorliggen.

In wat kan worden beschouwd als het derde onderdeel van zijn enig middel, voert verzoeker aan dat artikel 126, § 2 WGP nog geschonden is omdat het de minister van Binnenlandse Zaken is die de politieambtenaren moet bevelen het werk voort te zetten of te hervatten, gedurende de periode die hij aanwijst voor die opdrachten waarvoor hun inzet noodzakelijk is en die hij aanwijst. De zinsnede “die hij aanwijst” duidt op de personeelsleden zodat verzoeker, “in hoofdorde”, aanvoert dat het de minister toekomt om verzoeker nominatief aan te wijzen. De wet voorziet niet in een scenario van een abstract bevel door de minister gevolgd door een nominatieve aanduiding vanwege een directeur-generaal of commissaris-generaal. Dat artikel 6 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 daarin voorziet, doet daaraan geen afbreuk. Het genoemde artikel 6 is behept met machtsoverschrijding en moet buiten toepassing worden gelaten op grond van artikel 159 van de Grondwet. Indien de Raad van State verzoeker daarin niet volgt, is het “in subsidiaire orde” minstens zo dat – met toepassing van het genoemde artikel 6 - de directeur-generaal instaat voor de nominatieve aanduiding, wat niet duidelijk en niet bewezen is nu verzoeker niet over dergelijke beslissing van de directeur-generaal beschikt.

In een vierde onderdeel van zijn enig middel besluit verzoeker, tot slot, dat “een opvordering met de schendingen zoals hiervoor vastgesteld, […] eveneens het basisrecht op staken [schendt]”. Immers, door op die wijze te

handelen, maakt de verwerende partij een ongerechtvaardigde en disproportionele inbreuk op het stakingsrecht dat nochtans erkenning vindt in artikel 126 WGP, evenals in het Verdrag nr. 87 ‘betreffende de vrijheid tot het oprichten van vakverenigingen en bescherming van het vakverenigingsrecht’ en, voorts, uitdrukkelijk erkenning heeft gekregen in het Belgisch positief recht door de ratificatie van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten en door het ondertekenen van het Europees Sociaal Handvest.

Beoordeling

Normatief kader

11. Het te dezen relevante artikel 126 van de WGP luidt als volgt:

> “§ 1. De uitoefening van het stakingsrecht door de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie is afhankelijk van de volgende voorwaarden:
> 1° de voorafgaande aanzegging van de staking door een erkende syndicale organisatie;
> 2° de voorafgaande bespreking met de bevoegde overheid van de kwestie naar aanleiding waarvan de staking wordt overwogen in het onderhandelingscomité voor de politiediensten.
> De Koning bepaalt de nadere regels betreffende de in het eerste lid bedoelde aanzegging en bespreking en de termijn waarbinnen zij moeten plaatsvinden.
> § 2. De minister van Binnenlandse Zaken kan, na overleg met de minister van Justitie, de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie die gebruik maken of wensen te maken van het stakingsrecht, bevelen het werk voort te zetten of te hervatten gedurende de periode en voor die opdrachten waarvoor hun inzet noodzakelijk is en die hij aanwijst. Indien de politieambtenaren deel uitmaken van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, gaat het bevel gezamenlijk uit van de ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie. De burgemeester of het politiecollege heeft dezelfde bevoegdheid ten aanzien van de politieambtenaren van de lokale politie.
> De overheid die het in vorige lid bedoelde bevel wenst te geven is ertoe gehouden de opdrachten waarvoor zij dat bevel noodzakelijk acht, vooraf mee te delen aan de representatieve syndicale organisaties van het personeel voor de politiediensten alsook, in voorkomend geval, aan de erkende syndicale organisatie die de stakingsaanzegging heeft ingediend.
> § 3. De politieambtenaar die geen gevolg geeft aan het bevel van een in § 2 bedoelde overheid wordt gestraft met […].”

Artikel 126 WGP onderwerpt de uitoefening van het stakingsrecht van de politieambtenaren aldus aan bepaalde voorwaarden en laat de minister toe maatregelen te nemen om de continuïteit te verzekeren van de dienstverlening waartoe het politieapparaat, dat instaat voor het verzekeren van de naleving van de wetten en de handhaving van de openbare orde en veiligheid, verplicht is. Het uitvaardigen van die maatregelen, die voor de ambtenaren die met de aangewezen opdrachten worden belast, neerkomen op een - weliswaar in de tijd beperkt - stakingsverbod, is afhankelijk gesteld van de naleving van bepaalde vormvoorschriften die erop gericht zijn de beperkingen aan het stakingsrecht organisatorisch precies te regelen. Enerzijds kunnen zij slechts ingevoerd worden na overleg tussen de ministers van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie; anderzijds moeten de voorgenomen maatregelen vooraf aan de vakbonden worden meegedeeld. Met het eerst vermelde voorschrift wil de wetgever duidelijk bereiken dat er aan de kant van het staatsapparaat in overleg een consensus wordt nagestreefd tussen de verantwoordelijken voor de gezagsdepartementen die rechtstreeks instaan voor de handhaving van de orde en de beteugeling van inbreuken. Het tweede vormvoorschrift kadert in de opgezette overlegstructuur waarbij de vakbonden daadwerkelijk de mogelijkheid moeten krijgen om te beoordelen of de geplande maatregelen het nodige evenwicht houden tussen de rechten van het personeel - het stakingsrecht is een door het Europees Sociaal Handvest erkend recht - en het belang van de openbare dienstverlening, die “een grote beschikbaarheid van de politieambtenaren vereist.” (*Parl. St*. Kamer 1997-1998, nr. 1676/1, 76). Aldus begrepen zijn de beide vormvoorschriften substantieel.

De te dezen relevante artikelen 2, 4, 5 en 6 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 bepalen:

> “Art. 2. Onverminderd artikel 5, worden beschouwd als opdrachten bedoeld in artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, de opdrachten die noodzakelijk zijn om de overheden en de bevolking een minimale dienstverlening te waarborgen.
>
> De opdrachten bedoeld in het eerste lid worden met de voor een zondagsdienst gangbare minimale personeelsbezetting, met inbegrip van bereikbaar en

terugroepbaar personeel, uitgevoerd.”.

“Art. 4. Onverminderd artikel 5, worden eveneens beschouwd als opdrachten bedoeld in artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, alle operaties van bestuurlijke of gerechtelijke politie die niet uitgevoerd worden door het personeel bedoeld in artikel 2 en die bij het indienen van de stakingsaanzegging aan de gang zijn of gepland zijn, met het daartoe bepaalde personeel.

Ingeval dit personeel niet volstaat om de goede uitvoering van deze opdrachten te verzekeren, voorziet de commissaris-generaal in bijkomend personeel.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt begrepen onder de woorden “operaties van bestuurlijke of gerechtelijke politie”: elk geheel van activiteiten van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie die worden georganiseerd in tijd en ruimte en die de gecoördineerde inzet van personele en materiële middelen impliceren.”.

“Art. 5. De minister van Binnenlandse Zaken, in voorkomend geval, gezamenlijk met de minister van Justitie, geven naar aanleiding van elke stakingsaanzegging, in voorkomend geval, het bevel tot daadwerkelijke of gedeeltelijke uitvoering van de artikelen 2 tot en met 4.

Onverminderd het eerste lid kunnen de Minister van Binnenlandse Zaken en de Minister van Justitie andere opdrachten aanwijzen zoals bedoeld in artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

“Art. 6. Wanneer een bevel wordt gegeven met toepassing van artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, gebeurt de nominatieve aanwijzing van de personeelsleden van de federale politie ter uitvoering van de in het bevel bepaalde opdrachten door de commissaris-generaal en door de directeurs-generaal, elk voor het personeel dat onder zijn leiding staat.”.

Eerste onderdeel

12. Verzoekers grief zoals geformuleerd in het eerste *sub*onderdeel, steunt in belangrijke mate op de artikelen 2 en 4 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002, in die zin dat de daarin bepaalde opdrachten moeten voldoen aan de vereisten die in die reglementaire bepalingen zijn gesteld. In de mate verzoeker meent dat de in de artikelen 2 en 4 bedoelde voorwaarden voor de in die bepalingen vermelde opdrachten niet zijn gerespecteerd (minimumdienst respectievelijk aan de gang of geplande operaties) valt zijn kritiek grotendeels samen met het derde *sub*onderdeel, met name dat het gebrek aan aantallen niet toelaat na te gaan of de genomen maatregelen het nodige evenwicht houden tussen de rechten van het personeel - het stakingsrecht - en het belang van de openbare dienstverlening, die

“een grote beschikbaarheid van de politieambtenaren vereist.” (zie *infra*). Zoals de Raad van State –weliswaar in het kader van een kort geding - in zijn arrest nr. 242.688 van 17 oktober 2018 heeft geoordeeld en zoals de verwerende partij ook heeft verduidelijkt dienen de aangeduide (minimale) opdrachten te worden samen gelezen met de doelgroep waarvoor de stakingsaanzegging werd ingediend. Daargelaten dat zulks in het bevel beter duidelijk tot uitdrukking was gebracht, kan de verwerende partij worden gevolgd dat niet de bedoeling voorlag gehele takenpakketten aan te wijzen waarvan de inhoud aanleiding kan geven tot willekeurige invulling doch dat de opvordering gebeurt “in het raam van 127*bis*”.
Wat de in het bevel aangewezen opdrachten betreft die niet vallen onder de artikelen 2 en 4 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002, maakt verzoeker – ten onrechte - geheel abstractie van artikel 5 van datzelfde besluit dat *sub* 11 is aangehaald. In zoverre verzoeker in het eerste subonderdeel kritiek uit op de door hem gewraakte opdrachten die werden aangewezen, lijkt hij eraan voorbij te gaan dat de minister van Binnenlandse Zaken, wat de bestuurlijke politie betreft, op grond van artikel 5, tweede lid, nog andere (en dus bijkomende) opdrachten “zoals bedoeld in artikel 126, § 2, WGP” kan aanwijzen dan deze bedoeld in de artikelen 2 tot 4 van datzelfde ministerieel besluit. De minister beschikt daarbij met inachtneming van de grenzen van de redelijkheid - daarin begrepen het te bewaren evenwicht (*Parl. St.* Kamer 1997-1998, nr. 1676/1, 76) - over een discretionaire bevoegdheid. Het lijkt *prima facie* niet onredelijk dat de minister de openbare ordehandhaving en het waarborgen van het goed functioneren van het centrum 127*bis* aanwijst als opdrachten waarvoor, zoals artikel 126, § 2 WGP vereist, politionele inzet noodzakelijk is. In de mate verzoeker steun zoekt in een rondzendbrief om te stellen dat de opdrachten van de federale interventiereserve “niet aan de leden van de DGA/DAS kunnen worden opgelegd”, moet worden opgemerkt dat het niet evident is - en al zeker niet in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid -, te besluiten dat uit de genoemde GPI 44*ter* rondzendbrief die in beginsel niet normerend is, rechten kunnen worden geput. Bovendien blijkt uit een dienstnota van 1februari 2017 dat DGA/DAS - minstens mede – instaat voor de FERES. Dat de minister, gebruik makende van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, de opdrachten van de

federale interventiereserve wil waarborgen –en dus aanwijst- lijkt *prima facie* niet onredelijk.

13. Verzoekers kritiek zoals geformuleerd in het tweede *sub*onderdeel, met name dat de periode waarvoor het ministerieel bevel geldt te ruim is bepaald, bevreemdt. Uit de paragrafen 1 en 2 van artikel 126 WGP, gelezen in samenhang, lijkt immers op het eerste gezicht te mogen worden afgeleid dat de periode waarvoor het bevel om het werk voort te zetten of te hervatten wordt gegeven in functie is van de voorliggende stakingsaanzegging. Daarvoor lijkt ook steun te kunnen worden gevonden in artikel 5 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 waarin wordt gesteld dat het bevel wordt gegeven naar aanleiding van "elke" stakingsaanzegging. Een stakingsaanzegging wordt voor een welbepaalde periode ingediend, en tijdens die periode – en alleen tijdens die periode – kunnen de politiepersoneelsleden staken. De duur van de aanzegging wordt bepaald door vakorganisaties die de aanzegging doen. Aangezien er tijdens de gehele duur van de door de vakorganisatie aangezegde periode kan worden gestaakt, en het waarborgen van de aangewezen opdrachten noodzakelijk werd geacht, lijkt het *prima facie* niet onredelijk dat die noodwendigheid geldt voor de betrokken periode in zijn geheel. Ten slotte kan de minister ook niet voorspellen of en, zo ja, wanneer er juist zal worden gestaakt, reden waarom de operationele uitvoering van de opvordering via de dienstplanning gebeurt. Zo verleent de overheid zichzelf geen willekeurige mogelijkheid om verzoeker het staken te beletten. Dat de onzekerheid of verzoeker al dan niet via de dienstplanning opgevorderd wordt, zich uitstrekt over een lange periode lijkt mede verband te houden met de duur zelf van de aangezegde periode die zich te dezen uitstrekt tot 26 mei 2019.

14. Wat tot slot het derde *sub*onderdeel betreft, namelijk dat geen aantallen werden bepaald, moet worden herhaald dat het huidig wettelijk kader de minister niet toelaat te voorspellen wanneer (en met hoeveel) er juist wordt gestaakt. Het komt er voor de verantwoordelijke voor de ordehandhaving, de minister, op aan een voldoende aantal personeelsleden te voorzien voor de opdrachten waarvoor hij het bevel noodzakelijk acht en dat voor de ganse duur van

de aangezegde periode (*cfr.* artikel 126, § 2, tweede lid). Of de opvordering via de dienstplanning effectief is vereist, kan pas worden beoordeeld als er effectief wordt gestaakt en als er een beter zicht is op de omvang ervan. In die omstandigheden lijkt het ontbreken van de aantallen in de voorafgaande mededeling aan de vakbonden *prima facie* niet vereist.

In zoverre verzoeker in dit derde *sub*onderdeel nog uiteenzet dat het de minister toekomt de personeelsleden aan te wijzen, valt zijn kritiek samen met het derde onderdeel van zijn enige middel dat *sub* 18 en 19 wordt beoordeeld.

15. Het eerste onderdeel ontbeert de ernst die voor een schorsing is vereist.

Tweede onderdeel

16. Verzoekers grief zoals uiteengezet in het tweede onderdeel, namelijk dat de eerste bestreden beslissing artikel 126, § 2, WGP miskent doordat niet is voldaan aan de voorwaarde van het overleg met de minister van Justitie, overtuigt niet. Er dient te worden vastgesteld dat de wetgever niet nader heeft geregeld op welke wijze het overleg met de minister van Justitie moet plaatsvinden. Ook te dezen is het invullen ervan overgelaten aan de discretionaire bevoegdheid van de betrokken ministers. Uiteraard moet dit overleg aan de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken voorafgaan en moet de verwerende partij het bestaan ervan kunnen bewijzen.

Een effectief overleg, in fysieke aanwezigheid van beide ministers, heeft blijkbaar niet plaatsgevonden, zoals uit de brief van de minister van Binnenlandse Zaken aan de minister van Justitie lijkt te moeten worden afgeleid. Uit de genoemde bepaling, noch uit de parlementaire voorbereiding lijkt te moeten worden afgeleid dat het vereiste van ‘overleg’ zoals voorgeschreven door artikel 126, § 2 WGP, zo moet begrepen worden dat de beide ministers elkaar moeten ontmoeten om overleg te plegen. In een eerder minimalistische benadering van deze overlegverplichting kan men op het eerste gezicht aannemen

dat een dergelijk overleg heeft plaatsgevonden wanneer de minister van Binnenlandse Zaken schriftelijk een voorstel met de lijst(en) van de te verzekeren opdrachten aan de minister van Justitie overmaakt met de vraag deze voor akkoord te ondertekenen. In dat geval lijkt te mogen worden aangenomen dat er een uitwisseling van informatie en standpunten heeft plaats gevonden. Weliswaar veronderstelt een dergelijke werkwijze dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn voorstel voldoende precies en concreet de te verzekeren opdrachten heeft vermeld. Dit lijkt te dezen ook zo te zijn gebeurd vermits hij verwijst naar de bijlagen 1, 2 en 3 bij zijn brief waarin voor drie afzonderlijke entiteiten welomschreven te verzekeren opdrachten worden vermeld. Hij verwijst voorts concreet om welke stakingsaanzeggingen het gaat en kondigt aan dat hij het voornemen heeft, zo de minister van Justitie kan instemmen, de commissaris-generaal en de directeur-generaal van DGA de opdracht te geven om de daartoe nodige personeelsleden te laten aanwijzen.

In die omstandigheden mag dan ook worden aanvaard dat aan de voorgeschreven overlegverplichting is voldaan en dat hij zijn collega van Justitie meteen uitnodigt, ingeval deze zijn akkoord kan betuigen, om dat schriftelijk te willen bevestigen, wat de minister van Justitie te dezen ook heeft gedaan. Verzoekers verwijzing naar de door hem aangehaalde rechtspraak, waaruit hij afleidt dat het bewijs dat het overleg heeft plaatsgevonden door notulen moet worden geleverd “naar analogie van wat van tel is voor [de beslissingen van] een collegiaal orgaan”, doet niet anders besluiten. Te dezen gaat de beslissing, dit is het bevel, die/dat betrekking heeft op opdrachten van bestuurlijke politie immers uit, zij het na overleg, van de minister van Binnenlandse Zaken alleen.

17. Het tweede onderdeel van het enige middel is niet ernstig.

Derde onderdeel

18. In een derde onderdeel voert verzoeker “in hoofdorde” aan dat krachtens artikel 126, § 2 van de WGP de minister - en dus niet de commissaris-generaal of de directeurs-generaal - de bevoegde instantie is om de (individuele) personeelsleden aan wie bevel wordt gegeven, nominatief aan te wijzen . Verzoeker zoekt voor zijn standpunt steun in het hoger aangehaalde artikel 126, § 2 van de WGP.

Verzoekers argumentatie overtuigt niet. Artikel 126, § 2, van de WGP voorziet dat de minister van Binnenlandse Zaken met inachtneming van de erin beschreven procedure de politieambtenaren kan “bevelen het werk voort te zetten of te hervatten gedurende de periode en voor die opdrachten waarvoor hun inzet noodzakelijk is en die hij aanwijst.” Anders dan verzoeker dat ziet, kunnen de woorden “en die hij aanwijst” evenzeer worden begrepen als betrekking hebbende op de “opdrachten’ waarvoor de inzet van het (politioneel) personeel noodzakelijk is. Het is overigens in die lezing, dit is betrekking hebbende op de opdrachten, dat de bepaling in het verleden is begrepen en consequent toegepast. Een procedure in kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid leent er zich niet toe om plots in geheel andere zin te besluiten, laat staan op basis van een geheel eigen lezing die verzoeker naar voren schuift.

De Raad van State ziet geen reden om artikel 6 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 waarbij de commissaris-generaal en de directeurs-generaal worden gemachtigd om, ter uitvoering van de in het ministerieel bevel bepaalde opdrachten, het personeel dat onder hun respectieve leiding staat nominatief aan te wijzen, op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

19. “Subsidiair” doet verzoeker nog gelden dat hoe dan ook geen bewijs voorligt van een nominatieve aanwijzing door de directeur-generaal van de Algemene directie van de bestuurlijke politie zoals artikel 6 voorschrijft.

Verzoeker heeft er enkel kennis van door de individuele kennisgeving aan verzoeker op 11 oktober 2018.

Verzoeker moet worden bijgevallen waar hij stelt dat op het ogenblik van het instellen van de vordering tot schorsing zijn opvordering is geschied met miskenning van artikel 6 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 (onbevoegdheid van de steller van de akte).

De verwerende partij voegt de lijst met de nominatieve aanwijzing door de directeur-generaal toe in haar administratief dossier bij stuk 6 (dit is de sub 3.8 vermelde dienstnota van 9 oktober 2018), waaraan een nominatieve lijst is gehecht. Die nominatieve lijst blijkt evenwel, wat door de raadsman van de verwerende partij op de terechtzitting wordt bevestigd, opgesteld op 17 oktober 2018 (sub 3.10) zodat de individuele kennisgeving van 11 oktober 2018 aan verzoeker de vereiste rechtsgrond lijkt te ontberen en het middel in die mate ernstig is, althans *ab initio*. Inmiddels werd verzoeker, na de nominatieve aanduiding op 17 oktober 2018, evenwel opnieuw individueel gevorderd zodat de voor een schorsing vereiste ernst is komen te vervallen.

20. Het derde onderdeel van het enig middel mist derhalve grondslag en, dienvolgens, de ernst die voor een schorsing is vereist.

21. Het vierde onderdeel van het enig middel is gesteund op de in de vorige onderdelen aangevoerde schendingen waarvan geen ernstig werd bevonden, wat ertoe leidt dat ook het vierde onderdeel de vereiste ernst ontbeert.

22. Het enig middel is in zijn geheel genomen, niet ernstig.

23. Er is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VIII. Kosten

24. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien oktober tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Kaat Leus**